

Замок біля моря

Євген Дмитренко

Казка

Давним-давно, жив собі один король. І мав він трьох синів. Роки минали, король старів, а сини мужніли. От і настав час обирати спадкоємця престолу, але кого? Старший син був мрійником й полюбляв живопис та музику. Знав декілька мов й іноді писав поеми. Середній, був вправним воїном й добре розбирався у веденні бою. Ну а молодший, ще ніби як зовсім юний, але нічим не відставав від старших братів. Подумавши, король зібрав синів, та й сказав:

— Старий я вже став, і комусь доведеться зайняти моє місце. Всі ви гідні звання короля, тому, я вирішив дати шанс усім вам. Отже, слухайте: я завжди хотів пожити на березі моря, та на жаль, часу на відпочинок у мене не було. Тому, той, хто збудує мені найкращу фортецю біля моря, де я спочиватиму до самої смерті, той і стане володарем корони.

Тож, зібралися принци з думками, взяли з собою по доброму мішку золота та й вирушили виконувати батьківське завдання.

Минув час і королевичі позвали батька відвідати збудовані споруди. Завітали вони до будівлі старшого сина. Краса, що очей не відвести. Спокійне море, легкими хвилями відбивалося від стін замку. З фортеці були збудовані сходи, які вели до самісінької води. Над головою кружляли чайки, а вдалині плавали дельфіни. Сподобалось королю, от він і каже:

— Перечекаємо ніч, відпочинемо, а вранці поїдемо дивитися на інші споруди, — а сам тихенько повернувся обличчям до моря, та й шепоче — Володарю морів, допоможи мені обрати гідного короля. Покажи, яким лютим буває море.

Та й пішов собі разом із синами спочивати. А вночі здійснювся сильний шторм, який майже вщент розніс фортецю. Король, разом з принцями, ледве врятувалися.

Наступного дня, вони поїхали до замку, який стояв на краю урвища. Споруда середнього сина, також сподобалась королю. Краса, що очей не відведеш. Посеред двору фортеці стояв фонтан, з якого розтікалася морська вода, а на краю схилу був збудований величезний балкон, з якого можна було вічність дивитися на море. От і каже він синам:

— Перечекаємо ніч, відпочинемо, а вранці поїдемо дивитися на інші споруди, — а сам тихенько повернувся обличчям до моря, та й шепоче — Володарю морів, допоможи мені обрати гідного короля. Покажи, яким лютим буває море.

І знову здійснювся сильний шторм, який хвилями зруйнував частину скелі, на якій стояв замок й половина споруди впала у море. Король, разом з принцями, ледве врятувалися.

Наступного дня вони поїхали до фортеці молодшого сина, яка знаходилася посеред лісу. Здивувало це батька, от він і питає:

— Сину, а де ж море?

А той у відповідь:

— Батьку, вашу фортецю, яка також знаходиться посеред лісу, ще ваш прапрадід збудував, і вона досі стоїть як нова. А до моря тут години дві, верхи на коні. Та найголовніше, посеред замку, збудована висока вежа, з якої видно усе навколо. А найкращі вчені змайстрували вам телескоп, щоби ви могли розгледіти ту красу, яка знаходиться навколо вас. Завдяки йому і море буде як на долоні.

Задумався король, та й мовив:

— Добре, пере чекаємо ніч, відпочинемо, а вранці подивимося, що робити далі, — а сам тихенько повернувся обличчям до моря, та й шепоче — Володарю морів, допоможи мені обрати гідного короля. Покажи, яким лютим буває море.

І знову цілу ніч лютує море. Та як би воно не старалося, хвилі так і не дісталися стін фортеці. Прокинувся король в ранці, дивиться, а фортеця як стояла посеред лісу, так і стоїть. Подумав він трішки, та й мовив:

— Нарешті я послав. Та так міцно спав, що навряд чи щось мене могло розбудити. Ну що ж, сини мої, я дав вам завдання, яке мало вирішити, хто стане наступним королем. Усі ваші споруди були гарними, та відпочити я зміг лише в одній. Тож, наступним володарем корони стане молодший син, який подумав не тільки про красу, а й про безпеку та спокій.

Так найменший син короля став володарем престолу.